

Com és la pregària cristiana?

Dij, 5/11/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 4 de novembre 2020

Estimats germans i germanes, bon dia!

Malauradament hem hagut de tornar a fer aquesta Audiència a la Biblioteca per defensar-nos d'encomanar-nos el Covid. Això ens ensenya també que hem d'estar molt atents a les prescripcions de les Autoritats, tant les autoritats polítiques com les sanitàries per defensar-nos d'aquesta pandèmia. Oferim al Senyor aquesta distància entre nosaltres, per al bé de tots i pensem, pensem en molts malalts, en els que entren en els hospitals ja com a malalts greus, pensem en els metges, en els infermers, en les infermeres, en els voluntaris, en tanta gent que treballa amb els malalts en aquest moment: ells posen en risc la seva vida però ho fan per amor al proïsme, com una vocació. Preguem per ells.

Durant la seva vida pública, Jesús recorre constantment a la força de la pregària. Els Evangelis ens ho demostren quan es retira en llocs apartats per pregar. Són observacions sòbries i discretes, que només ens deixen imaginar aquells diàlegs de pregària. No obstant això, testimonien clarament que, fins i tot en moments de major dedicació als pobres i als malalts, Jesús no va descuidar mai el seu diàleg íntim amb el Pare. Com més estava immers en les necessitats de la gent, més sentia la necessitat de reposar en la Comunió trinitària, de tornar amb el Pare i l'Esperit.

En la vida de Jesús hi ha un secret, ocult als ulls humans, que representa el punt de recolzament de tot. La pregària de Jesús és una realitat misteriosa, de la qual només intuïm alguna cosa, però que ens permet llegir tota la seva missió en la perspectiva correcta. En aquelles hores solitàries – abans de l'alba o durant la nit – Jesús es submergeix en la seva intimitat amb el Pare, és a dir en l'Amor del qual tota ànima té set. Això és el que es desprèn dels primers dies del seu ministeri

públic.

Un dissabte, per exemple, el poble de Cafarnaüm es transforma en un “hospital de campanya”: després de la posta del sol porten a Jesús tots els malats, i Ell els cura. Però, abans de l'alba, Jesús desapareix: es retira a un lloc solitari i prega. Simó i els altres el busquen i quan el troben li diuen: “Tots et busquen!”. Què respon Jesús?: “He d’anar a predicar als altres pobles; per això he vingut” (cf. *Mc* 1,35-38). Jesús sempre està una mica més enllà, més enllà en la pregària amb el Pare i més enllà, en altres pobles, altres horitzons per anar a predicar, altres pobles.

La pregària és *el timó que guia el rumb* de Jesús. No són els èxits, ni el consentiment, ni la frase seductora “tots et busquen” que marca les etapes de la seva missió. Traçar el camí de Jesús és la manera menys còmoda, que obeeix però a la inspiració del Pare, que Jesús escolta i acull en la seva pregària solitària.

El *Catecisme* afirma: «Quan Jesús prega, ja ens ensenya a pregar» (n. 2607). Per això, de l'exemple de Jesús en podem treure algunes *característiques de la pregària cristiana*.

En primer lloc és prioritària: és *el primer desig del dia*, el que es practica a l'alba, abans que el món es desperti. Restaura una ànima de tal manera que si no es fes quedaria sense alè. Un dia viscut sense pregària corre el risc de convertir-se en una experiència molesta, o avorrida: tot el que ens passa podria convertir-se per a nosaltres en un destí mal tolerat i cec per a nosaltres. Jesús en canvi educa a l'obediència a la realitat i, per tant, a l'escolta. La pregària és en primer lloc escolta i trobada amb Déu. Els problemes de cada dia, doncs, no es converteixen en obstacles, sinó en una crida de Déu mateix a escoltar i trobar el qui tenim al davant. Les proves de la vida es converteixen així en ocasions per créixer en la fe i en la caritat. El camí de cada dia, inclosos els esforços, adquireix la perspectiva d'una “vocació”. La pregària té el poder de transformar en bé el que podria ser una condemna en la vida; la pregària té el poder d'obrir un horitzó gran en l'esperit i d'engrandir el cor.

En segon lloc, la pregària és un art que s'ha de practicar *amb insistència*. Jesús mateix ens diu: truqueu, truqueu, truqueu. Tots som capaços de fer alguna pregària ocasional, fruit de l'emoció d'un moment; però Jesús ens educa en un altre tipus de pregària: la que coneix una disciplina, un exercici, i que és assumida com una regla de vida. Una pregària perseverant produeix una transformació progressiva, ens fa forts en temps de tribulació, dona la gràcia de ser recolzats per Aquell que ens estima i ens protegeix sempre.

Una altra característica de la pregària de Jesús és *la soledat*. El qui prega no s'evadeix del món, però prefereix els llocs deserts. Allà, en el silenci, poden sorgir moltes veus que amaguem interiorment: els desigs més reprimits, les veritats que ens persistim a sufocar. I, sobretot, Déu parla en el silenci. Cadascú necessita un espai per a si mateix, on poder cultivar la pròpia vida interior, on les accions trobin un sentit. Sense vida interior ens tornem superficials, agitats, ansiosos - quin mal que ens fa l'ansietat! Per això hem de pregar; sense vida interior escapem de la realitat, i també ens escapem de nosaltres mateixos, som homes i dones que fugim sempre.

Finalment, la pregària de Jesús és el lloc on percebem que *tot ve de Déu i retorna*

a Ell. A vegades nosaltres éssers humans ens pensem que som els amos de tot, o al contrari perdem tota l'estima de nosaltres mateixos, anem d'una banda a l'altra. La pregària ens ajuda a retrobar la dimensió justa, en la relació amb Déu, el nostre Pare, i amb tota la creació. I finalment la pregària de Jesús és abandonar-se en les mans del Pare, com Jesús a la muntanya de les oliveres, en aquella angoixa: "Pare si és possible ..., però que es faci la teva voluntat". L'abandonament en les mans del Pare. És bonic quan estem agitats, una mica preocupats i l'Esperit Sant ens transforma des de dins i ens porta a aquest abandonament en les mans del Pare: "Pare, que es faci la teva voluntat".

Estimats germans i germanes, redescobrim, en l'Evangelí, Jesucrist com a mestre de pregària, i anem a la seva escola. Us asseguro que trobarem la joia i la pau.

Traducció: Josep M. Torrents